

Kolik útočných ponorek potřebuje americké námořnictvo?

 [nationalinterest.org/blog/buzz/how-many-attack-submarines-does-us-navy-need -209493](https://nationalinterest.org/blog/buzz/how-many-attack-submarines-does-us-navy-need-209493)

Kolik útočných ponorek potřebuje americké námořnictvo?

Watch Video At: https://youtu.be/uKy87o_xaDE

Čím více tím lépe. Ale splnění mise je důležitá věc a schopnost tak učinit může pocházet z neobvyklých kvadrantů. Nikdy neodmítněte nekonvenční možnosti hned. To zahrnuje i pod vlnami.

Začněme od prvních principů, abychom si něco koupili v otázkách struktury podmořských sil. Námořní strategie tří služeb pro rok 2020 s názvem Advantage at Sea mlčí o počtu trupů, draků letadel a výzbroje. Je to strategický koncept víc než plnohodnotná strategie spojující prostředky k cílům. Směrnice však obecně stanoví, jak námořní služby – americké námořnictvo, námořní pěchota a pobřežní hlídka – zamýšlejí přistupovat k operacím v celém kontinuu od soutěží v době míru po boje válek a zpět.

Navádění shora není špatné místo, kde začít.

Bitva je samozřejmě nejnáročnější z námořních misí, a proto nastavuje měřítko pro hodnocení přiměřenosti konstrukce sil. Vysvětluje námořní strategii: „V boji budou námořní síly využívat koncepce distribuovaných námořních operací, pobřežních operací v napadeném prostředí a expedičních operací na pokročilé základně k podpoře cílů velitele společných sil.“ Distribuované námořní operace předpokládají rozptýlení palebné síly mezi více menších a levnějších lodí. Početnější flotila těžkých válečných lodí je odolnější flotilou. Ztratí menší procento celkové bojové síly, když ztratí loď, než méně početná flotila, jejíž bojová síla je soustředěna do několika jednotek. Distribuovaná flotila může absorbovat ztráty a bojovat k vítězství – což je smyslem vojenských snah.

Útočné ponorky s jaderným pohonem jsou stěží levné platformy dostupné ve velkém, jak předpokládá koncept distribuovaných námořních operací. Koncept však jasně ukazuje na větší počet trupů ve flotile.

Pobřežní operace v sporném prostředí a expediční operace předsunuté základny jsou koncepty prosazované americkou námořní pěchotou, zejména během funkčního období nyní již penzionovaného velitele Davida Bergera. Podle těchto koncepcí se malá těla námořní pěchoty vybavená senzory a protilodní a protivzdušnou výzbrojí rozptýlí po pobřežních ostrovech, hlavně v pacifickém dějišti, aby pomohla flotile popřít silnějšího protivníka – Lidovou osvobozenou armádu (PLA), která je „směrovou hrozbou“. —schopnost používat námořní obec a vzdušný prostor nad hlavou.

Pokud bude uzemněno nebo omezeno v přístavu, letectvo a námořnictvo PLA nemohou zahájit úspěšnou obojživelnou invazi na Tchaj-wan nebo vynahradit nároky Pekingu na nemovitosti v Jihočínském moři nebo ve Východočínském moři. I zde koncepty zakotvené v námořní strategii vyvíjejí vzestupný tlak na inventář amerického námořnictva, zejména na ponorkovou flotilu. Koneckonců, útočné čluny jsou námořní válečné lodě, které nemají obdoby.

Pokud je vládnoucí strategií popírání moře, ponorky by mohly být rozhodující zbraní v západním Pacifiku. Rozhodnější zbraně jsou lepší.

Ještě ke konkrétním číslům. Současný kontingent útočných ponorek má 51 trupů , což je asi polovina z celkového počtu (téměř) 600 lodí z 80. let. To by mohlo naznačovat, že námořnictvo by se při plánování akvizic ponorek mělo znovu zaměřit na značku století. Stojí však za zmínku, že námořnictvo se 600 loděmi nebylo civilní a uniformovaní vůdci námořnictva, které chtěli koncem 70. a 80. let bojovat se sovětským námořnictvem; to bylo to, co mohli dostat. Řada studií ukázala, že námořnictvo o 600 lodích by představovalo sílu „žlutého světla“ střední velikosti a schopností. Jinými slovy, námořnictvo takových rozměrů by mělo v některých kritických vodách výhodu nad sovětským námořnictvem, v jiných by bylo konkurenceschopné a v žádné by nebylo odsouzeno k porážce. Méně než 600 pokusů porazit. Vedení usoudilo, že k zaručení úspěchu na všech námořních cestách amerického zájmu bude nezbytná mnohem větší flotila hodná „zeleného světla“. To bylo to, co velitelé námořnictva chtěli.

Chtěli víc.

Takže je tu hrubý průvodce extrapolující z historie studené války. Minulost naznačuje, že podmořská palebná síla 100 člunů v poměru k pravděpodobným nepřítelům by měla být základem pro plány stavby lodí amerického námořnictva – nikoli stropem. Čínská námořní síla – tedy bitevní flotila námořnictva PLA podporovaná pobřežními letadly a raketami – je přinejmenším stejně impozantním protivníkem, jako bylo sovětské námořnictvo před čtyřiceti lety. Čínská výzva vyžaduje narůstající protipatření velikosti studené války, která se projevují ponorkami procházejícími se v hlubinách.

Naproti tomu 30letý plán stavby lodí Biden Navy Department pro fiskální rok 2023 obhájí flotilu 69 útočných ponorek s jaderným pohonem do poloviny století. Flotila jako celek by čítala celkem 367 bitevních lodí s posádkou plus kontingent 150 neposádkových povrchových a podpovrchových plavidel. (Tato čísla pocházejí z „alternativy 3“, jedné ze tří možností, které se vedení námořnictva rozhodlo předložit Kongresu v závislosti na množství finančních prostředků zákonodárců vhodných pro stavbu, provoz a údržbu lodí. Plánování alternativní budoucnosti spíše než zastávání jedině, specifické flotily U některých v Kongresu dochází k úbytku zásob, ale ministerstvo námořnictva v tomto přístupu vytrvalo. Alternativa 3 je obvykle nejambicióznější ze tří a preferuje námořnictvo.)

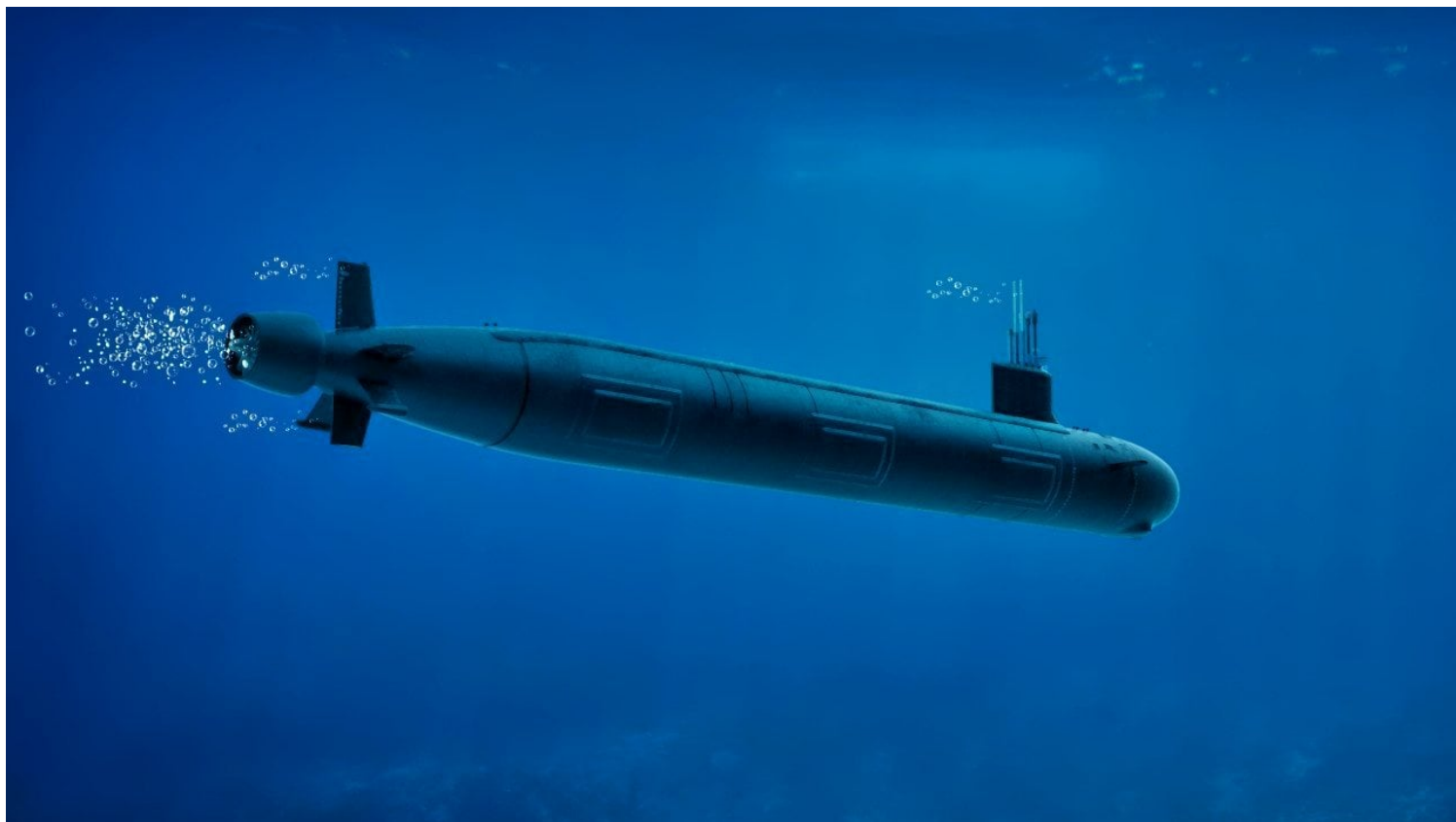
Rozšíření flotily útočných ponorek s jaderným pohonem o více než třetinu by bylo velmi vítané. To jsou mocná aktiva. Ale trvat až do poloviny století, než nahromadění dovrší, by mohlo americké námořnictvo zanechat daleko za hrozbou, hrozbou, která se projevuje tady a teď. Generální tajemník Si Ťin-pching skvěle nařídil Lidové osvobozené armádě, aby byla připravena na válku v Tchajwanském průlivu v roce 2027, tedy za pouhé tři roky. Co mohou vůdci námořních služeb udělat pro posílení bojové síly tiché služby v době největšího nebezpečí?

Za prvé, mohou vyvinout veškeré úsilí, aby umístili ponorkovou flotilu poblíž potenciálních hlídkových míst, místo aby většinu lodí drželi doma. Ministerstvo obrany používá nešikovně pojmenovanou metriku nazvanou „násobiče udržování stanic“, aby ukázalo, kolik amerických plavidel určitého typu námořnictvo potřebuje, aby si jedno udrželo na cizí stanici. Toto je v podstatě poměr lodí v inventáři k těm, které jsou skutečně na plavbě. Násobič udržování stanice odráží cyklus výcviku, dopředného rozmístění a přestavby a údržby po rozmístění, jakož i faktory, jako jsou časy přepravy do az dějiště, dodatečné nasazení do vzdálených moří a další. a dál.

Zeměpisná vzdálenost vyžaduje velkou daň.

Například americká Třetí flotila se sídlem v San Diegu musí udržovat flotilu 5,3 jaderných útočných člunů, pokud má jeden poskytnout Sedmé flotile sídlící v Japonsku. Naproti tomu u lodí domů portovaných na Guamu je k udržení jednoho na hlídce v západním Pacifiku zapotřebí pouhých 1,5 trupu. Dvě ze tří lodí při nasazení překonávají jednu z pěti. Trik operačního umění spočívá ve shromáždění větší bojové síly než nepřítel v čase a místě bitvy. Síla, čas, prostor. Umístění prostředků v blízkosti pravděpodobných bojišť zjednodušuje operační výzvu a posiluje vyhlídky na vítězství.

Blíž je lepší. Čím více ponorkových základen bude v bojových sálech, tím lépe budou americké válečné plány.

Za druhé, vůdci námořnictva musí spolupracovat s loděnicemi, aby dali svůj dům do pořádku s ohledem na generální opravy a celkovou údržbu. Loni v létě nevyřízené zakázky na údržbu zahálely asi 40 procent flotily útočných člunů, což je dvojnásobek standardu námořnictva. To zbývá jen 30 nebo 31 ponorek na pokrytí amerických závazků v průběhu sedmi moří, kdy by mělo být připraveno ke službě asi 40. A dokonce 40 představuje mimořádně štíhlou sílu, vezmeme-li v úvahu, že je rozdělena mezi více oceánů. Snížení počtu trupů při údržbě nebo generální opravě by pomohlo námořnictvu vyždímat maximální hodnotu z teoretického bojového potenciálu flotily. Služba je nedostatečná.

Čtyřicet bojových ponorek bije 30.

Za třetí, bezpilotní podvodní vozidla různých typů by mohla pomoci vyrovnat rozdíl mezi současnými počty pilotovaných ponorek, konstrukcí nových ponorek a oněch hypotetických 100 ponorek v hodnotě podmořské bojové síly. Žádné vozidlo bez posádky, a to ani extra velké řady, nemůže nahradit ponorku s

posádkou na základě jednoho ku jedné. Jedná se o malá plavidla s omezenými schopnostmi. Mohou však pomoci flotile prozkoumat nepřátelské síly, velet a řídit spřáteleným silám a umístit munici na cíl. Stručně řečeno, mohou pomoci se všemi třemi kritickými taktickými funkcemi flotily.

Jak moc mohou pomoci, je třeba určit pomocí experimentování s flotilou.

Iniciativa Replicator ministerstva obrany, jejímž cílem je v příštích několika letech při nízkých nákladech rozšiřovat ve velkém množství bezpilotní letouny, především proto, aby zabránila panovačné Číně v západním Pacifiku, může odhalit mnohé o schopnostech tiché služby v bezpilotní éře. Replikátor by mohl být rozdíl mezi ponorkami. Čas ukáže.

A za čtvrté, útočná ponorka s jaderným pohonem není synonymem pro útočnou ponorku. Vedení by mělo zabubnovat tento elementární bod do námořní kultury. Námořní jaderný pohon je důležitý pro podmořské válčení, ale není tak důležitý. Námořnictvo po celém světě – včetně některých nejbližších přátel a spojenců Ameriky – provozuje vysoce účinné konvenčně poháněné ponorky. Stačí konvenční útočné čluny a pak některé, když operují hlavně blízko domova. V domácích vodách neomezený dosah a schopnost plavby na moři, které přicházejí s jaderným pohonem, jsou pro úspěch méně zásadní.

Ale tady je to hlavní: ponorkové síly amerického námořnictva se starají o stejná hlídková území a mají přístup na spojenecké základny vedle spojeneckých ponorkových sil. Proč z dálky posílat čluny s jaderným pohonem, když můžete poblíž postavit dieselové čluny – a smát se tyranii vzdálenosti?

Proč se Rusko a Čína bály amerických ponorek třídy skipjack
